

Emlék a táncoló diófáról

első gyermekkori emlékem
egy diófa táncol a szélben
sötétség és hideg
a pokrócom sem meleg
a szobában csak mi gyerekek
kívül egy-két sápadt felnőtt
keresgél a játékok között
a könyveimet bújom
olvasni még nem tudok
de már arra gondolok
ha egyszer felnövök
mindent megtudok magamról
szeretem a színeket
talán festő lesz belőlem
ha mégsem akkor
magányos és céltalan ember
az orvosokat várom
gombóccal a torkomban
apám hiába nyugtat
félelmeim nem csillapítja
(nem érti a nyelvemet)
apám magamra hagy
érezem a gombócot
jönnek az orvosok
szólni sem tudok
talán ők is nyugtatnak
(nem értem a nyelvüket)
lehunyom a szememet

hátha véget ér minden
a helyen ahol diófa
táncol a szélben
nem akarok felnőni
de ha egyszer fel kell nőni
itt fogok majd élni
ebben a városban
amit a nagyapám hagyott hátra
még fiatalkorában
te lennél az Újvidék
gyermekkorom védelmező városa
úgy kötődöm hozzád
mint új szülőkhöz az árva

Highly sensitive person I

húsz éve tűröm
hogyan veszed le a játékböhócöt
a konyhaszekrény tetejéről
még mindig úgy futok a szobámba
mint hároméves koromban
ha most megtehetném
visszafutnék a gyerekkoromba
mint sértő szavaidat
utálom a bohócokat
nem látod mit csinálsz anya
hiába szültél meg magadnak
ha meg nem tanítottad
elfogadni a létezésem
szeretni azt megtanultam
olykor halálosan
én csak ehhez értek anya
miért hagysz magamra

Highly sensitive person II

a szokásos reggeli hányinger után
anya mindig a magzatomról kérdez
s mindig ugyanazt felelem
egy nő nem tud teherbe ejteni egy másikat
és az ujjaim se termelnek spermákat
anya nevet
utána sír
mint egy csecsemő
kinek először jut a tüdejébe levegő
már nem ismer fel engem
idegent lát kék szememben
és egy ismeretlent
az üres méhemben

Fekete köd

az éjszaka fekete köd ereszkedett
a szeretőm szobájára.
termékeny fekete köd,
melyből apró lidérc született.
a mellkasomon talált
magának menedéket.
megkértem, hogy
maradjon mellettem,
majd én felnevelem.

We destroyed everything

ma megpróbáltam megfesteni
a köztünk lévő távolságot
nem volt könnyű megtennem
és nehéz erről beszélnem
amit mondok nem értheted
a halál megérkezett nem engednék
te mégis mellette döntesz
így menekülhetsz
a legjobban mindig is ehhez értettél
én figyelmeztettelek
te minden játékom tönkretetted
most újra melletted
kellene állni békésen várni
együtt végignézni
hogyan tesszük tönkre a világegyetemet
melyet a teremtőm ajándékozott nekem

Egy év és három hónap

elmúlt egy év és három hónap
sírógörcseim nem csillapodnak
egy nyugodt éjszakára vágyom
egy új idegrendszerre
vagy amnéziára
hogyan anyám ne faggasson
már álmodni sem akarok
meditálni meg végképp nem
mert mindenhol te vagy jelen
nem tudok nem a halálodra gondolni
én nem tudom nem magamat okolni
már nem tudok gondolkodni